

Rentz Mátyás

MAGYARNOVELLÁK

– kettős –

Nyomor

Egy hajnalon Patzinger Krisztián arra ébred: idegen nő mellbimbóját szopogatja.

Felül az ágyon. Már érzi, álom volt, de a szájában még ott a savanykás ízű, meglehetősen nagy bimbó – tehát szült már a nő, talán nem is egyszer.

Tökéletes a sötétség, és a gép illatából érzi, a saját szobájában ébredt, nem pedig a hálószobában.

Es most már arra is emlékszik, hogy álmában nyári délután volt, egy teljesen elhagyott strandon földhányások és építési törmelék között, erőgépek széles keréknyomain át, és akkor valahonnan ez a nő, egy gyerekkel – nem akart odanézni. A nő, egyetlen mozdulatában vagy gesztusában sem leleplezhetően, mégis néhány perc alatt behálózta úgy, hogy csak elszenvednie kellett az otrombaságokat. Például amikor a nőt magára emelte, alákúszott, pólóját fölgyűrte, s meglepve látta, mennyivel kisebb a melle, mint amire számított, a bimbóját mégis bekapta és keményre szopogatta, holott savanykás íze volt, a nő csak kacarászott, mint aki ezt az egészet nem is akarja, vagy csak mintegy véletlenül és az iszonyatos férfierőnek engedelmeskedve túri el...

Erekciója is volt, állapítja meg, s érezi, combszőreit húzza a szikradó foltocska.

Szégyelli magát. Föláll, a lámpához tapogatózik, lágy, sárga fényt támaszt a monitor mögött, megnyugszik, ez csupán egy úgynevezett riasztóálom: ideje fölkelnie: kikapcsolja a telefon mítíng funkcióját.

Sovány volt a nő, de nem karcsú, és mellei talán még biológiai funkciójuknak sem felelhetek meg igazán. Bőre sárgásfehér, nyirkos.

Az építkezést azonosította: ez csak a Kuwanhwa-projekt lehetett, két-három évvel ezelőtt. Nem volt ott semmiféle nő, a földmérőkkel már nem találkozott.

Ha a hetvenes években lennének, most benyomna egy konyakot, kettőt, rágyújtana, saját leheletének acetilén-gőzében fuldokolva tán-

torogna a hűtőszekrényhez, kivenne egy harmatosüveg sört, hosszú kortyokban inna satöbbi.

A zuhany alatt fontolgatja, hogy talán itt lenne az idő megszabadulni a heréit feszítő érzéstől, a feleslegtől, természetesen szigorúan egészségügyi okokból, tudományos alapon. Az embereitől hallotta, a *talaj-előkészítőktől* (kubikosok), hogy egy igazi asszony nem hagyja, egyetlen napra sem pangani az urában az anyagot, mert az rákot és egyéb nyavalyákat okozhat.

Nincsenek is emberei...

Azóta a délután óta egyáltalán nem élnek nemi életet, s most már külön is alszanak. Eddig úgy tudta, a feleségének nagyjából tíznaponta van szüksége ilyesmire, természetesen szigorúan tudományos alapon. És sok tíz nap telt el azóta. Ha kezébe vesz egy színes magazint vagy bekapcsolja a tévét, előbb-utóbb fölbukkan egy nő, akinek nagyon jó, egy férfi, aki annak a nőnek a mellbimbóját szopogatja, satöbbi.

Lágy szexjelenet a televízióból – úgy nézik mostanában, mintha bézbólmérkőzést látnának.

Közben kedve lohad, leázott a tusfürdő habja, törölközik. Most futni fog, azután újra zuhanyozni, s addigra már biztosan nem fogja ez gyötörni. Mióta reggelente fut, azóta könnyebb.

A hallban azonban, bár egészen jól haladt előre a sötétben, mégis kénytelen egyet tapsolni, s derengeni kezd a fény. Meglátja a bútorokat, és eszébe jut az a délután.

Tulajdonképpen a porszívózással kezdődött: ki porszívózzon. A nők általában a porszívó hangjától való félelmükre hivatkoznak, ez a porszívó azonban hétmemóriás, chipvezérlésű, négyszeres szűrésű szerkezet. Nagyon finom, narancsgerezdérítésű nedves csücsörcsókkel kenyeretzte le: „Akkor sem fogok porszívózni!”

Fölvesz egy magazint az üvegasztalról.

Még van nyolc perce a futásig.

Ellenőrzi, a hálószobáig aligha juthat a lámpa derengéséből: a magazin betűit már nem látja. Lakásmagazin.

Hallja, horkol egy picit. A nők soha nem horkolnak. És ha bemenne a szobában, enyhe sajtilat fogadná: megint kínait vacsorázott azal az alakkal. A nők soha nem finganak.

Régebben ilyenkor hozzáfordult és megcsókolta valahol. Még régebben...

Sóhaj fojtogatja.

Szerencsére nem támad erekciója.

Indul is: még le kell küzdenie a télikertet. Télikertnek nevezik, bár nem az, csak a terasz egy részéből rekesztettek polikarbonát táblákkal helyet télre a virágoknak és a rattan garnitúrának.

„Igazán lophatnál pár tábla polikarbonátot. Legalább! Ha már, egyébként.”

Igyekezett kibújni, éppen nem használnak polikarbonátot, hazudott, és ha, akkor sem lopna. De ha mégis, hogyan hozná el?

A ház súlyát nyakszirtjén érzi. Undorodik a lakástól. Gyönyörű lakás, szakszerűen építve. *Ökonómusan* – mondta a főnöke, a tervező. Az a két kisebb szoba a tetőtérben van, kis hitegetéssel hinteni a szüleik bizonyosságát: unokát ne már várjanak.

Valaki belülről, ököllel mellkason üti. A csuklójához kap, pulzus rendben.

Úgy kell elkezdenie a futást, hogy a Mester utcánál találkozhasson A Sebésszel, aki egy bólintással nyugtázza majd lihentését. Ha gyorsabb vagy lassabb, A Sebész puhánynak gondolhatja. Az más, ha a rendes időben mégsem futnak el egymás mellett, a sebész orvos, tehát bármi közbejöhethet.

A sebészek *kurvasok* pénzt keresnek.

Persze egy fiatal, takony' sebész, aki harmincöt éves, nem olyan sokat. De ő nem sebész, csak egy építésvezető egy vacak kis erténél.

Nemcsak üt, most már kést forgat.

Újra sírás fojtogatja, ezért lehúzza homlokpántját.

Tizenkét éve, minden gyanú nélkül élnek.

És most a porszívózás.

„A porszívóval való önkielégítés az amerikai férfiaknál néphagyomány. Gyors, pontos, olcsó. Százdolláros szállodai szobákban alapfelszereltség a porszívó.”

Mosolyog, megrázza magát: erő! Ki fogja próbálni. Gyors, hatékony.

Fütytyent az autójának, az visszafütytyent.

Az indexek villanásában fölsejlik a felesége téliautója.

Mint köztudomású, a férfiak terrorizálják a nőket az autóvezetésben is. A bogárhátújukat közösen vezették, az első jobb autójukat már leginkább a felesége, az első újautóval ő járt dolgozni, s ha vezette is, mindig összeveszttek, mert a felesége szerint nem időben kapcsolt le vagy föl, túl korán váltott ötödikbe s negyvenöttnél még nem kapcsolt vissza, ilyenek. „Nem hallod, hogy sír?” Később kiderült, az az ő autója: „Hová viszed az autómat? Egyedül nem vezetheted: elcseszed nekem a váltást, mi lesz?”

Arcában egy pálmaág töreit érzi. Hátrahőköl. Megnyomja a távirányító gombját, újra villognak az indexek, ezekhez méri be az ajtó irányát.

Al Pacino vagy Robert de Niro undormány alakokat alakítanak, akik csak úgy belebotlanak egy dúshajú vagy éppen fiús, kiéhezett egyetemista lányba, akinek valamelyik testnyílásába engedhetik a felesleget, s így minden szégyen nélkül megszabadulhatnak. A lánynak is bejön az üzlet, elmúlnak a pattanásai, és mivel általában képző- vagy iparművész is, esetleg zenész, hát támad egy kiállítás vagy koncertje.

Másik vagy Szintén, aki Krisztián és a munkatársa, huszonhárom éves, elmondja, ha már nagyon muszáj, csetel és így jön össze egy lánnyal, előtte valami nyilvános helyen, ahol néhány perces mellébeszélés alatt mindketten döntenek, igen, nem, s ha kettő az igen, öszszejön a dugás. Milyen ez, kérdezi. Mondja Szintén, a másik Krisztián, gyors, finom, tiszta, olyan, mint a gyorséterem, világos, bár az embernek folyton az az érzése, hogy mások zsíros kéznyomát tapintja.

És hogyan lehet egy ilyenből kimászni?

Mondom, mint egy gyorséterem, mondja Szintén, a másik, jól nem laksz, de elég, ha nagyon magányos valamelyiktek, még kapaszkodik, ám kiderül, hogy szájszagod van, a használt fültisztítót a mosdó peremén hagyja, a tündi kis bundacipőjéből furcsa szag árad, ritkán borotválkozol, álmodban rúgsz, ő kapál, állandóan lemerül a telefonod, nincs térereje, lejár a kártyátok, hív a főnökötök, találkozunk, találkozunk, soha.

És ha én?

Ne hülyéskedj, te már öreg vagy az ilyesmihez, jó, elmennél még egy utóvizsgákat szenvedő posztgraduálisnak, kicsit hazudni illő is, de a te igenedre aligha jönne tutti, csak a neharagudjmostelkellmenem, demégtalálkozunk, a neten, írdál ... cseecett!

És a fizetős szolgáltatások meg inkább a biztosítási üzletághoz hasonlítanak. Addig ügyfél az ember, amíg nyél bele nem kerül a baltába, azután kiderül, hogy vannak a szerződésnek apróbetűs részei, ha nem élvez el egy percen belül, már rászólnak, igyekezzmáabaazmeg. Tízezer forintnál kezdődik az *egyetemistalány*-divízió. A főnöknek állandója van, az ötvenes kiélteknek huszonhárom éves friss hús, szörnyű látvány és legalább havi kétszázezret emészt, ha nem hármát, plusz a téli nyaralások és a nyári síelések.

A pénzzel van a baj. Ha csak negyedannyi pénze összejönne, mint a főnöknek, akkor gondtalanul élnének, de így, a vacak százötvenezerrel csak élőködő, here. Amíg nem építkeztek, nem volt semmi baj, ha az autóját nem számítja. Mióta csengetik a hitelt, azóta gond ez, még az általa bevitt szellemieket (belső, szobák kialakítása, fürdőterem) elismeri, de már csak idegenek előtt, a jófeleséget alakítva.

„Ha már egy vasad sincs a házban, annyit elvárhatok, hogy időnként te is feltöröld azt a kurva konyhát.”

Miközben az a nő azon az óriásplakáton a párdúcminás ruhában, a reklámüzenet a szokásos kaptafán: gyere, hajtsd föl a szoknyám és dugj meg, gyere, élvezz az arcomba. Sárga, túsarkú, prémszegélyes kurtacsizmát adtak a nőre és a szemét alaposan körbemázták feketével, hogy ostobábbnak hasson. Mindezt harminc- vagy hatvanezereért vállalta a nő. Vannak menőbb nők, akik százezerért formázzák jólfestett ajkaikat: gyere, leszoplak – mindezt egy telefon, farmermárka vagy pénzügyi befektetés kedvéért.

Leül a rattan garnitúrára: már tudja, ki az álombéli nő. Alvállalkozók voltak, egy nagymenő alvállalkozó alvállalkozói, és az a nő az alvállalkozójuk építészvezetője, fehér sisakban. És tényleg, kicsi a melle, és bár nem kóstolta, de a bimbója...

Visszariaszt az autó, letelt a tizenhat másodperc. Tudja, hogy ott áll a háta mögött és mindjárt rászól: „affaszleszmár! Fütytyögteted itt a szar kocsidat! – már szóltak a szomszédok is, ha futni még, mért nem gyalog?”

Na, gyere!

Egy angyal, haja most kibontva, azzal az arcával áll a hall ajtajában, amelyik csak neki van meg, a szemüvegnélküli, kezét nyújtja, gyere!

Forró a teste és párásak a talpai, nem ígérheti, hogy hosszú lesz, de ő megnyugtatja, neki sem tart soká, és minden úgy van, mint régen volt, és néhány falszakaszméter-per-téglaszámítással, órárfordításokkal sikerül tovább bírnia, és még annál is tovább. Nevetéssel üti majd ugyan el, megint az ezerkétszáz méter futást hozza föl, egy férfinak annyival ér föl egy jó szeretkezés.

*

Megint cigarettáztak. Már százszor szolt nekik a bagózás miatt. Az alvállalkozójuk takarítóbrigádja, négykézláb, négyzetmilliméterenként haladnak, belefér a háromszáznegyvenezer-per-négyzetmézerbe.

„Jaj, drága Kisztyánka, tán vót valami az este, nyalom azt a drága szemit, azon látom: biztosan vót!”

A fő hangadó az, a brigádvezető, aki ötvennek látszik, holott harmincöt. *Nem az idén nyáron barmult* – mint ahogy a többiek közül is egy páran. Biztosan megint csúsztatni akarnak vagy ilyesmi, azért mosolyognak.

Nem szól rájuk, csak mosolyog, vissza az asszonyra, int dolgozzanak csak, hüvelykjével mutatja, és ha rá akarnak gyújtani, csak az udvaron, a kijelölt helyen.

De az asszony nem kér most semmit, nem alkudozik, hörrent, erre mindenki nekiesik a munkának, ki a szegélyléceket vizslatja festécsöpp után, ki a friss festékfelületen ellenőrzi a fénytörést, vannak-e zsíros kéznyomok.

A sarka még a teremben, amikor hallja az asszony rekedt-édes hangját, hogy ő is hallhassa, de félhangosan: „Látjátok, mondtam én, hogy nem szolt érte, jószívű ez, pláne így, hogy vót neki valami az este!”

Gyorsan visszafordul, rámutat az asszonyra: „Reggel!”

„Akkor pláne, drága!”

S nevetnek mindnyájan.

Intelligencia

Mindenóra-ötven: rágyújtás egészíg, és úgy látszik, az *izaóba'* az is benne van, hogy a szinti WC-ket nem lehet használni, csak a kinti

toj-tojt. Még szerencse, hogy a dohányzásra kijelölt hely a toj-tojhoz közel.

A szinti WC-ket már átvették és le is vannak zárva. Dohányozni sem lehet – azt is bevették a szerződésbe. Ötven percet ki lehet bírni *vécce* nélkül, de a rágyújtással bizony baj van.

A brigádban a hangadó a főnök, és neki negyedóránként jön föl a rágyújthatnékja. Rá is gyújt, kinyitja valamelyik ablakot, s a részbe áll. Néha az egész brigád is rágyújt, egyszerre, valamelyik folyosón vagy a lépcsőházban. Ugyis kiszellőzik, mire Kisztyánka megjön.

Jön Kisztyánka, a riadtszemű, szaglász az épületben. Nem dohánnyik, és bizony megérzi a szagot.

Márpedig nekik nincsen pénzüik finom, illatos cigarettákra. S ha néha hozzá is jutnának ilyenhez, nem esik jól, behorpad a homlokuk a sok szívásban – és semmi íze a füstjének.

Ma reggel is rágyújtottak. Megjött Kisztyánka, észrevette, de nem szolt. Jószívű. Megígérte, hogy átadás után vihetnek a maradék padlószőnyegekből. *Potyára, ingyír*. Már félre is rakták. A emberek, akik a levonulásra maradtak itt, nagyon nézegetik azt a rakás padlószőnyegdarabot. Nézegethetik! Kudácsné megmondta: akár-melyiknek is a 'acskóját úgy csavarja le, mint a villanykörtét ki, ha elvinne a szőnyegekből. A brigádból majdnem mindenki *bízik* a szőnyegekhez. Mindig vannak, akik szeretik a többiek szája ízét elvenni, ezek azt mondogatják, hogy a Kisztyánka nem lehet *egy akkora* főnök itt, csak amolyan fölvonulós-levonulós, a komoly építésben jöttek ide bőrcipősök is, feketeautósok, azok lehetnek a *valamik*. A savanyákat aztán Kudácsné leugatja, mit viríkolnak itt, gondolják, hogy majd a nagyfőnökök észbe vesznek ilyet, mint a maradék padlószőnyegek? Le van már az mind írva, régen!

Vannak a könyvelések, ott írnak le is. Mindenféle jóillatú nők rázák ott magukat, olyanok, akiknek naponkint csak arra van egy óra idejük, hogy a picsájukat kenjék-fenjék illatosra. Aztán a pofájukra még egy külön órájuk marad. Melleik bimbóig kipakolva, a szoknyájuk hátul a gerincükig fölívva. Szorítják magukhoz a kis dossziéjukat, s ahogy el, befordulnak a nagy főnöki irodákba, ártatlanul tudnak pislogni a szemeikkel, mint valami Lújjinszkyk! – Kudácsné ezt előadja, Lújjinszkyt *az egyszemű kélgyóval*, már csak elmutogatja, mint a kitalálás vetélkedőben a tévében, mindenki dől nevetiben.

Mindenóra-ötvenöt. A férfiak elő se mernek jönni ide a napos oldalról ilyenkor, már annyira félnek Kudácsné szájától. Eleinte még nevettek, és meg is válaszoltak Kudácsnénak, de aztán az elkezdett olyanokat mondani meg ígérni nekik, főleg amikor a Lackó gyereket kipenderítette a toj-tojából egyóra-ötvenkor, hogy akkor oda egy férfinak, még ha gyerek is, kuss-ka oda, *ők fészt* idelent vannak, különben is, egy férfi száz meg ezer helyen intézheti. Mindenóra-ötvenöt, aki nagyon éhes rá, még egyet rágyújt, messze a következő – hát még a nap vége. Most a téma jön. Az előzőóra-ötvenkor a Kisztyánka volt a téma, hogy nagyon kerekasztalra jött ma reggel, begyógyult szemekkel, egy árva szót se szólt a bagózás miatt, pedig csak úgy kéklott a lépcsőház a reggeli neonban – biztos volt neki valami az este. Murvainé, a brigádvezető persze nem szégyellte rámondani, de a Kisztyánka is megválaszolt, hogy nem is az este, de éppen most reggel volt valami. És látszik is rajta, hogy le van nyugodva, szépen eljárgálgat, nem szól semmiért sem, látta, a hármas szinti közlekedő hogy áll, azért se szólt. Szívike itt megpirul, mert Horváthnéval az övék volt az a közlekedő tegnap és Murvainé ezután csúnya szavakkal küldte őket oda vissza, csinálják meg rendesen. Elcsinálják itten a renomé, valamelyik Kisztyánkánál nagyobb főnök elé kerül a dolog, nem hogy a padlószőnyeg lesz oda, de még a pénzükből is levesznek. De csak ha a padlószőnyegek is! Szóval a Kisztyánka – Kudácsné már kezdi is a műsort, hogy ő bizony látta már a gyereken, hogy hiánya van, csak ilyen fájós képpel mászkálgatott a múlt napokban, egyszer kifigyelte, hogy több mint félórát állt, a negyediki nyílónál nézett le a semmibe, és ő bizony már azon volt, hogy odamegy szegényhez és szépen megmogorózza neki azt az arany 'acskóját, annyira el van hanyagolva neki – biztosan valami *intézigencs* felesége van, aki inkább magával csinálja, semminthogy a...

Már előre nevetik Kudácsnét: miket tud mondani. Ennyi idő alatt már mindent elmondott, de lehet azokon nevetni vagy szörnyülködni harmadjára is.

Hajcsiknéval keresztbe vannak. Hajcsikné nemigen fér el Kudácsnétől, pedig Kudácsné hozta a brigásba, mert anyjáról valahogy rokonok is.

Majd beadlak a *maónikasaóba* – fenyegeti most is Kudácsnét. Sokan azt hiszik, hogy viccel, még nevetik is. Csak a régebbi brigádtagok nézik feketeszemmel Hajcsiknét. Nagyon fiatal még Hajcsikné

az ilyen beszédhez. Majd akkor szóljon így be, ha ő is szült hatot, mint Kudácsné. És fel is nevelte.

Ki hányat szült – ez a rang a többiek között.

Hajcsikné azonban ott is beszólt, mert őnéki a huszonhárom éves van négy, de már volt huszonegy éves korában is – és mennyi volt akkor Kudácsnénak? Három! És azt honnan tudja Kudácsné, hogy neki meg nem lesz negyvenre tíz gyereke? Húsz!

Óra-kettő: menni kell föl. Öt percet mindig elcsípnek az egészéből. És már háromnegyedkor kezdenek sunnyogni lefelé. Negyven perc is elég azonban az ilyen munkára: térden vagy guggolva, négykézláb egész nap, vagy éppen az ajtófeleknél ácsingózni. És mindig találni olyat, amiért szólni kell, hogy az most takarítási vagy garanciális hiba. Ha a padlószőnyeg csak úgy alá van gyűrve a szegőnek és a sarka kivirít, garanciális, de ha a gipszből odafolyt a szegélyhez, annak oda kell vágni a metszőkéssel és lekaparni óvatosan. A garanciálisokat összeírja a Kisztyánka, aztán arra még a végén visszajön a vállalkozó, azután még két asszonynak lesz egy napi munka. Persze Kudácsné lesz az, meg a brigádvezető.

Sípol már a brigádvezető órája. Egy füttyülős óra van neki mindenóra-ötre, mint egészre visszaállítva, hogy akkor már tényleg indulni kell.

Odanéznek a konténer mellé: ha az *opelkocsit* nem látják, akkor lassabban mennek föl: elment valahová a Kisztyánka.

De láthatják: az emberek még mindig nyugodtan esznek a naposoldalon. A fizikaiak lehetnek a tízórás óra-ötvenkor. Merthogy elfáradnak a rettenetes munkában. Két szál deszkát a rakáshoz visznek. Leteszik. Megállnak szusszantani. Akkor két léccet megigazítanak. Aztán elindulnak nagy lassan, az árnyékban megállnak, ott ugyan hideg van, de nem virít a pufajka narancs háta. Akkor ott elálldigálnak, rágyújtanak, akkor megint idejönnek két szál deszkáért. Kisztyánka veszekedik velük, ők megmagyarázzák, hogy nem *baszhatják* csak úgy oda a deszkákat, akkor nem lehet majd daruval föl rakni az autóra csak szálankint, az egy fél napot is kitesz. Nem igaz? Ebbe is el lehet fáradni egész nap.

Ők is ehettek volna most, de egy asszony kevesebb étellel is elvan. Sokan éppen annyit hoznak, hogy ebédelhessenek. Két nagyon csendes asszony, egy, a Szeplős, akinek a nevét se tudják, valami Ildikó, meg az Ilus, ők sehol nincsenek ebédkor, még senki nem látta őket

enni. Színi a cigarettát ők is szívják, de egyet-egyét kihagynak. Kudácsné arra vélekedik, hogy ezek nemigen dolgoztak még, azért nem találják föl magukat.

Kudácsnének nemcsak hogy hat fölnevelt családja van, négy lány és két gyerek, de ő már dolgozó volt tizenhat évesen. A maszekbarneválba járt. A kicsit a mamujára hagyta – a szíve nem szakadt meg? Dehogyanem szakad meg a szíve, sokszor úgy ríjt belezés közben, hogy elázott a mellyin a köpenye.

Azért is van ilyen csúnya nagy pofája, mert barneválos volt. Azok mind ilyenek, azok *kivirítottak* a többi közül már a rendesbarneválos időkben.

A rendesbarnevál az gyár, a maszekbarnevál meg a Putyutanya, ahol svarcban pucolták föl azt, amit éppen kellett, pulykát is sokszor, a pesti piacokra.

A rendesbarneválba busz járt föl, öltöző, vécce, minden volt, még üzemorvos is. Ej, az az ember, az volt aztán csak, az megtalálta velük a hangot, annak a szemén lehetett látni, orvos, még azt is elnézték neki, hogy *erős kölniszag* jött a szájából ki. Ha rákérdeztek, az orvos csak nevette, hogy újfajta importszprét használ. El is terjedett a gyárban, hogy: Mi van, tán té is a doktorszprét használtad – adjá csak nekem is egy nyeletet! A maszekbarneválban semmi se, csak a kazalmöge, viszont lehetett pálinkát inni akármennyit nyíltan. Viszont Putyunak is kellett egészségügyikönyv – senkit nem vett fel anélkül, pedig zsebbe fizetett.

A rendesbarneválos, egyáltalán az akármilyen barneválos is a viselkedéséről *kiismerszett* a többi asszony közül. Szandálos időben is harisnyát vett, csak nyárban hagyta el. Műbördzsekit, és a fiatalabbja nem szégyellt csak szoknyában is járni, kezdtek tisztaszobát tartani, ebédre teríteni. Egy barneválos asszony az urát *annyira verte*, hogy mentőt kellett hívni.

Megy egy barneválos a telepről föl a faluba, ott sepreget egy másik-barneválos magyarasszony: Hát csak gyere, tedd be a biciklit, el ne vigyék, beljebb hát, kávézzál meg, gyere, rá se basszá, üljél le, gyújtsá rá, mit töltsék – ilyesmik voltak.

Most Buszos Harkó, ha asszonyokat szed, így kezdi: Barneválos voltál, jöhetsz.

Ez a buszra való asszony is a Harkóé mind. Harkónak dolgozni, az majdnem *barnevál*, aki megbecsüli magát, azt papírra is veszi. Még Harkónak van két nagybuszra való embere is, meg két kisbuszra alkalmiak. Meg ez a kisbusz asszony.

Óra-tizenöt: Kudácsné, ami hóttilos, az egész folyosói ablakot kitárja: Így délelőtt még majdnem nyárszagú a levegő, egészen fölenged az idő, s mire dél, a nap is ráfordul a házra. Kudácsné már rá is gyújt: *Basszajazisteny az összes izaót egymással*: ő nem bánja, és igen, majd ő kiporszívózza a hamut a szőnyegből.

Az *izaó* – mondaná Kudácsné, ha kérdené valaki –, az a minőségbiztosításnak a valamije. Abban a dohányzás, a munkavédelem és a hulladékkezelés is benne van. *A bunlától*, a vágottszeműektől el akarták vinni a néjlonokat tüzelni, már szépen össze is szedegették, és akkor jött a fővállalkozótól egy bőrcipős feketeautós: Mit képzelnék, ez veszélyes hulladék, és ennek a kezelésére szabály van! Kudácsné persze kimagyarázta a csávót, hogy ugyan, gondolná, hogy ebből a sok néjlonbul megint néjlonzsák lesz? Majd ugyanoda kerül, ahová ők is viszik, a tűzbe s onnan a levegőbe – és még ezt is sajnálja tőlük, amikor itt ők a lelküket is kitétték azért a kis pénzért. És akkor a bőrcipős megszegyeltte magát és odalegyintett, amit érthettek úgy is, hogy ők elvihetik a néjlonokat. És el is vették.

És ezért is, nemcsak az *intérigenciájáért*, túri meg a brigád Kudácsnét – aki bizony nem sokat tesz amúgy, munkát semmit, ott sunnyog, ahol tud, néha odamaszlatol valaminek, de az is olyan, hogy utána kell menni. A gépeket, azokat igen szereti, szedi széjjel, magyarázza, kezeli, még a takarítógépet is rá merte hagyni a Harkó, pedig azért *kócijót* kellett lerakni tízezernél többet.

Az intérigenciájáról mondta Kudácsné, hogy a Vágó-műsorhoz, például az ember *vágja*, hogy a Pingallaókisasszonyt azt a Puccsini írta, a Montekrisztót meg a Vernegyula, nem, a Dumas, na ez a műveltség, oda is van írva: műveltségivetélkedő. Nemigaz? Hanem a telefonosvetélkedőben a sok magyarasszony betelefonáló mán a hatvanezer forintnál belepruccol az ólvéjzt tisztaságijába, a matematikánál bemondják a szevaszt, a Szívike meg csak ránéz a képernyőre, már tudja a választ, csak betelefonálni szégyellős, mert egyszer is betelefonáltak, és az asszisztens csak szólítgatta, hogy tessék, tessék nyugodtan beszélni, még nincsen adásban, de Szívike integetett, hogy ú nem, nem beszél, azt meg senki se vállalta, hogy azokat a bonyolultakat utánabeszélje bele a telefonba, így aztán még nekik ment le a kártyajukról vagy ezer forint. Az semmi, de amikor ez a Szívike a másodikkal volt terhes, a Tündijük hívta föl Pestre, lakásra, ahol is egy helyen a terhes-szexért harminc meg ötvenezer forintokat is fizetnek, kutyával, két férfival vagy öt nővel, ilyenekért, és akkor a Szívike azt mond-

ta, az a pénz nincsen, mert a Tündi, amikor megszüül, mán dobja is a menyhelyre, és már terhes is megint, de ő a gyerekétől nem tudna elválni, oszt hogy nízne rája azután, hogy kutyával vagy tán kecskével is vót – menjen be a *maónikasaóba*?

Nem, bök oda a csikkel Kudácsné, majd ő megmondja, mi az intérigencia: Ott állni a kiskonyhában, a házban egy falás étel nincsen, egy pénz, egy forint nincsen, minden sarkiboltnan tele a füzet, már tejet meg kenyeret se adnak hitelre, a segélyt elvitte a kamatoló, egy cocológus olyankor a fasorba sincs, amikor gyűnnek a pénzért a kamatolók, de a politikus se jön oda a felemelkedésivel, egy szál izzik se a portán, papír annyi se, hogy a seggit kitörölje, gyufája is *három gyúttat*, reggel óta nem gyújtott rá, oszt akkor meggyün az ember Pestről: Hun az ítel! Követeli, hun a píz, hát egyszercsak leül a dikóra, veszi a vedret a lába közeli, oszt a sok pénzt, a pénzeket, amiket megivott, okádja belefelé a vödörbe, oszt hun a többi, hát aztat meg a gépbe nyomkodta bele, még az útban, hazafelé – oszt akkor itt az intérigencia az, hogy másnap dílben mégis legyen valami ítel az asztalon, meg még tisztát is mosni az urára, meg a gyerekekre is, ezt megoldani, ehhez kell osztán az az interigencia, verjembelé! Ő? Ő ezt úgy oldja meg, mind eleszedi az urától a maradék cigarettát, ilyenkor fajin igazicigarettát szí az ő ura, a Szofit, azt szereti ilyenkor, na, azzal kiül a házvégibe ríni, szívja a cigarettákat, jól kiríjja magát, akkor mindig jön föl valami megoldás, hogy például majd mindjárt jön az ura nagy bűnbánóképpel, és addig forgatják a zsebeket, hátha egy pár kutyakenyérre való ötven pénzek összejönnek, ha nem, akkor is, tán a Sanyóbótos még ad, legföljebb meghallgatja hozzá a hittérítődumákat a pénz beosztásáról, takarékoskodásról. A beosztással élés, ilyesmi...

Ekkor, hiszen tudjuk, az alamuszi macska mekkorát ugrik, előke-rül valahonnan, óra-húsz, az egyik csendesasszony, hogy egy ilyen barnevalosasszony, magyarkodó, akinek az ura *iparosember*, akármi-lyen kisbuszban is sofőrmellettül? Akinek az urát a Harkó is bácsinak mondja még a háta megett is, az honnan beszél ilyeneket! Majd megnézné ő az ilyen okosat, azt a kibaszottnagy intérigenciáját, hogy akkor mit tenne, amikor jön az ura egy cocpoltossal, oszt annak a házból a közfalakat, a csupa rossz vályogot mindet eladja, vagy mint a sógornójénél, hogy a tisztaúj házban mán csak az utcai szoba fölött van tető, majd megnézné ő az ilyen okos asszonyt, amikor ő most is lopva van itt és le kell már szállnia a buszról a *fentiábbécénél*, és onnantól a burginyon át hátulról hazamenni.

Kudácsné csak lenéz a kis, savanyúszagú asszonyra, szóljon-e ide egyáltalán. A többiek nézik: Na?

Kudácsné erre előveszi a cigarettát, megint rágyújt, és odakínálja a kis csendesasszónak is, erővel, hogy a gégáját kitepi, ha nem gyújt itt rá a csikkról, amit még szív.

Tudjátok, fordul Kudácsné és beszél át a kis, csendes asszony feje fölött: *iparos* az én uram? Két családunk volt, hátul laktunk anyósoméknál a pecuban, hogy ha ő hazajött, mán a lábamat fel kellett tenni az ágyra: úgy fértünk. Oszt ha fáztunk fingottunk – ha vót mitül. Egyszer is úgy jött haza, a mélyépítőknél volt, hogy nemhogy a fizetésből semmije se, de még ami volt, azt követelte elő. És még jött is rám, rendesen.

Tudjátok, vót nekünk egy jó késünk, tudjátok, a büdös feketebakelitnyelű garnitúrakésből, a régifajtából a legnagyobb. Erős pengéjű, ha az uram nem látta, még az izzíket is meghasajtottam vele. Amúgy meg még beretválkozni valóan jó éle is, na, azt fogtam én, odatettem, ide-je, lássátok, és így-e-je, először szépen meghúztam, még gyenge lánybőrömön, az élet – a vérem rögtön megszaladt! Mondom lassan, figyelmezősen, mint régitanitónéni, a lány-maradt Piruska, hogy: Nem! Először az ő torkát vágom el, meghigye, azután, a két gyerekemét nem sajnálom egy szálát se, utána csak magamét.

Itt még fellátott a kis csendesasszony, de már hátrébb lépett.

Tudod? – bontott volna le az én uram a fejünk fölül három házat – elnéztem volna azt, gondolod? Az elsőnek az első kúpcserapéért csak felmászott volna, legórálom onnan a fejszével! Az én uram nemhogy egyet is lebontott volna a fejünk felől, de megépítette a két kezével. (*csettint ujjjaival*.) Gondolod így? A sarat ki járta meg néki a törekkkel, azt ki szedte neki, a vály'kot ki adta a kezébe? Én a szoba *féöldgyit* megtapasztottam – *intérigencia*? Kurvanyádat! – mondok! – figyeljél végig! Majd utána ütünk odaki-hátul, mint az emberek, nekem abban is jöhetsz, kedves! Úgy tapasztottam meg, lószaros sárral is elkentem, hogy míg szikkadt, azt beszéltem már az uramnak, arra linaóléjumot hogy' teszünk! Hogy az én uramat bácsinak mondják a főnökök, mikor az összes nyaralójuknál félingyen ott dógozott, e'tt egyasztalnál vélek, i'tt egy pohárból? Azért az én uramat a Pajkosban minden hülyének elmondták, akik már, amikor lehetett, munkanélkültre vetettek rögtön, hogy mire gízdáskodik mán ennyire el ez-zel, amikor az építőbusz be se fordul a faluba – de tudod-é, ki fogta

a biciklit a kocsmá előtt, hogy a keresztútról majd visszahajtsa egyedül? Én-e-je! Ki biciklizett ki az ura elé az éjszakai esős útból a keresztúrhoz?

Már ezt az üres ajtóknak mondta: a kis csendesasszony sehol. Nem is látták őket aznap. Murvainé se kereste őket. A brigád Kudácsné iránt megy, de a brigádvezető pedig a fő hangadó, Murvainé.

Másnap reggelre a *két-csendesasszonyok* kiküldtek egy nagyobb lyányt a bósarkára a harkóbusz elé, hogy: a kicsijük beteg.

Murvainé meg csak annyit szólt ki, hogy akkor eridjenek majd elszámolni a Harkóval. Amikor majd ráérnek, akkor. Kudácsnének pedig:

Na, erre mentél te ki náluk ezzel a nagy *intelligenciáddal!*

(*Eső, 2006/3.*)